

Štefanèiæ

Autor Administrator

Vlado Štefanèiæ

Ljepota Zagreba je u njegovim je ljudima

Snježana Rajaèiæ
, Vjesnik

Pravo kazalište za

glumca poèinje 1948. godine. U to je vrijeme Zagreb imao sedam kabareta koji su tada bili više no što je danas estrada, kaže legenda zagrebaèkog mjuzikla Vlado Štefanèiæ

Taj mali Štefanèiæ ni talent, on je genije», tako je o Vladi Štefanèiæu, glumcu i redatelju, svojedobno zborio glasoviti kazališni bard Branko Gavella. Iako je roðeni Vukovarac, sa Zagrebom Štefanèiæ dugovjeko ljubuje. To, kaže, više nije tajna. Iako Zagrebu mnogi izjavljuju ljubav i hofiraju mu, grad je ne uzvraæea svima jer moraju je zaslužiti.

U Vukovaru, odakle su oèevi korjeni, rodio se kad je »tam' bil' krasan komfor i ladanjska atmosfera u zelenilu i miru Švapskog brda, u kuæi mesara Daraša«, prisjeæea se glumac dragog mu mjesta gdje je prvi put »zadreeal«. Nakon te prve životne epizode s roditeljima dolazi u Zagreb, a njegovo se djetinjstvo odvija od IIice 42 do 246.»U

Zagrebu sam gotovo 80 godina i još uvijek ga otkrivam. U njemu je nemalo nevidljive ljepote, a ona vidljivija je u ljudima», kaže Štefanèiæ te dodaje da je to jezgra Zagreba koji je u njegovoj mladosti brojao 200.000 stanovnika.Ono što se danas bilježi stanovnicima Zagreba, bez ikakve zloæee kaže glumac, naziva se »dojdekim«. To više jer smatra da postoje rođeni i prirođeni Zagrepèani.

U djetinjstvu se glumac èesto selio, a šesta i konaèena selidba, kaže, bila je kada su se skrasili u kuæi u IIici 246. Ona mu je obilježila cijeli život, karijeru - sportsku i glumaèku.Nemalo je znaèajnih ljudi tamo živjelo, od Borisa Magaša, arhitekte i autora stadiona na Poljudu, novinara Dena Jeliniæa, pravnika Željka Horvatiae i drugih. U toj je kuæi rođeno i prvo, kako kaže, tavansko kazalište, a iz grupe tadašnih djeèaka stasala je nekolicina znaèajnih ljudi.

Bilo je to vrijeme rata u kojem je Štefanèiæ s pajdašima stvarao kazalište na podruèju Domobranske ulice na Ènomercu. Osim sportskih terena, u ulici je oživjelo tada i nekoliko »kvadrata« zemlje gdje su uzgajali povræe da bi preživjeli, jer bila su teška vremena.

Pravo kazalište za glumca poèinje 1948. godine, u vrijeme kada je ono ljudima bila fascinacija i najveæea vrsta teatarske i glazbene umjetnosti. U to je vrijeme Zagreb imao èak sedam kabareta koji su tada bili više no što je danas estrada. Kabaret je predstavljao vrhunsku zabavu s pravim profesionalcima. Prvaci nacionalnih kazališta poput Dubravka Dujšina i Tita Strozzi na nakon predstava u HNK-u odlazili su igrati u kabaret.

Štefanèiæ

je od malena bio zadojen teatrom koji je redovito pohodio. Iz tog mu je doba, kaže, ostala slika koèije s kojom su se vraæali doma nakon zadnje predstave, ali i konja kojima su na kopita stavljali nešto nalik papuèama kako ne bi remetili noæni mir. U llici 246 živjelo se, kaže, od najboljeg do najgoreg, posebice za ratnog razdoblja. Po svršetku rata dugo je, istièe Štefanèiæ, vrijedilo ono najgore, ukljuèujuæi glad i toèkice. Bolji život Zagreb bilježi sedamdesetih godina prošlog stoljeæa, kaže on te istièe da je imao sreæeu živjeti u gradu koji mu je bio najljepša scenografija u koju je ugradio vedro glazbeno kazalište - muzikl.

Za

njega i danas traje bitka, to više jer ono što je izboren u zagrebaèkoj školi muzikla, kojoj je matièna kuæa »Komedija«, gotovo da nestaje. Danas se, kaže, vraæamo uprizorenjima manje vrijednih amerièkih muzikla, a domaæih uradaka nema. U 60 godina rada zadovoljan je što je uspio uesti muzikl i u druge kazališne kuæe u Hrvatskoj, od Osijeka i Rijeke do Dubrovnika. Danas, smatra glumac, gotovo i nema kazališta koje ne igra muzikl, iako su u veæini sluèajeva to komedije s glazbom i, kako se nekad govorilo, pucanjem i pjevanjem.

Bijeli Božiæ uz omiljenog Šenou

»Od kada pamtim, Zagreb je imao jedan od najljepših srednjoeuropskih božiænih obièaja. Mi djeca na Badnjak naèas bi se našli u predsoblu znajuæi da se u dnevnoj sobi dogaða èudo, jer mali Isusek kiti golemi bor od poda do stropa. On je uvijek bio srebrnkast, kao i sve kuglice i svileni srebrni bomboni. Na njemu su bile prave svjeæice i prskalice, a u odreðeno vrijeme oglasilo bi se zvonce s bora«, prièa Štefanèiæ. Znali su, kaže, tada da moraju kleknuti i izmoliti molitvu i otpjevati božiænu pjesmu. Za to vrijeme sva pažnja bila je usmjerena na darove pod borom. »Meni su kroz sve te godine najdraži poklon bila sabrana djela Augusta Šenoe s crtežima glasovitog Andrije Mauroviæa na naslovnici. Stoga bijeli zagrebaèki Božiæ vežem i uz najzagrebaèkijeg književnika - Augusta Šenou«, kaže Štefanèiæ.

Ima glumaca, ali nema voða

Glumac je bit kazališta pa mora imati posebnu osobnost i biti posveæen tom pozivu, kaže Štefanèiæ. Dodaje da danas Zagreb ima više no ikad mladih i talentiranih glumaca, ali nema voða kakav je nekad bio glasoviti Gavella. Karizmatièan s puno znanja, velikim oèima i kosom poput lavlje grive Gavella je, kaže Štefanèiæ, bio zaljubljen u kazalište i glumca. Dodaje da je u toj ljubavi ljubio, urlao i samo što nije tukao, ali je teatar neizmjerno volio. Bio je veliko kazališno crkveno zvono èiji se zvuk i danas èuje.